

N:o 169.

Af herr **J. Bengtsson** i Bjärnalt, i anledning af Kungl. Maj:ts propositioner dels med förslag till lag angående vård af enskildes skogar och till lag angående skydds-skogar, dels med förslag till ändring af de i kap. II och kap. V i kungl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 26 januari 1894 meddelade bestämmelser m. m.

I till Riksdagen aflåtna nådiga propositioner (n:is 46 och 47) har bland annat förelagts Riksdagen till antagande förslag till *dels* lag angående vård af enskildes skogar, *dels* förordning angående skogsvårdsstyrelser och *dels* förordning angående skogsvårdsafgifter.

Genom nämnda lagförslag, hvarigenom åsyftas att bereda skydd för den under enskild värjo varande skogen inom riket, har emellertid enligt undertecknads mening en gammal och viktig fråga förts väl revolutionärt fram.

Om än staten för tillvaratagande af det allmännas intresse torde böra tillse, att ej genom behandling af landets skogsmark efterkommandes behof af erforderlig afkastning af skogen varder äfventyrad och tillika den meningen inom vida kretsar numera synes vara rådande, att enskildes skogsmark skulle skötas på ett sätt, att statens ingripande vore behöfligt, så lär å andra sidan icke allmänna meningen, åtminstone bland de af nu ifrågavarande lagförslag hufvudsakligen intresserade eller den själfbesuttna hemmansägareklassen, låta sig nöja med ett så pass hårdhänt ingripande i den enskilda äganderätten, som blifvit genom lagförslagen förordadt. Allmogen har sedan urminnes tid vant sig vid att i regel finna äganderätten

respekterad och i densamma se sig vara i utöfvande af en fullkomlig och oinskränkt rätt, utan intrång från annan person. Att nu med ens ställas i den situationen att riskera polisuppsikt beträffande värden och det fria förfogandet öfver en af landtmännens väsentligaste tillgångar, nämligen skogen, torde hos litet hvar på bygden, som råder öfver egen skog inom södra och mellersta Sverige, dit min erfarenhet sträcker sig, väcka blandade känslor och framkalla redan från början en allmän motvilja mot upphöjande till lag af förenämnda tre lagförslag. När inom lagstiftningen skall göras gällande en ny rättsprincip, i synnerhet af den omfattning och bärvidd, som med nu ifrågavarande förslag till lagar afses, synas praktiska skäl tala för att icke denna princip först otydligt och sväfvande fastslås samt därefter lämnas åt godtycket och en stark polismakt att tillämpa densamma. Hvad som får karaktär af polisväsen klingar i mångens öra alltid illa, men då genom förevarande lagförslag afses upprättande af ej mindre än 24 nya ämbetsverk inom riket med stor underlydande personal, ställes ju faktiskt landets skogsägande befolkning under uppsikt af en speciellt för densamma tillskapad gendarmkår, och det lär lätt tänka sig, hvilken massa trakasserier och spionering allmogen med den vidlyftigt afpassade apparaten torde komma att underkastas.

Åsyftade lagförslag medför dessutom dyrbara utgifter, som torde komma att i en snar framtid näppeligen understiga millioner och i sista hand drabba vederbörande skogsägare.

Jag tror därför, att nu förevarande lagstiftningsfråga angående enskildes skogar redan från början förts in på orätt väg.

Genom en lag, hvarigenom helt allmänt fastslås, att det åligger skogsafverkare att tillse, att å skogsmark afverkning ej så bedrifves, att skogens återväxt för framtiden omöjliggöres eller äfventyras, och genom att lägga i vederbörande kommuners och landstings händer den närmaste uppsikten och handhafvandet af värden öfver de enskilda skogarne, skulle redan mycket vara vunnet för en framtida vidare utveckling å nu ifrågavarande lagstiftningsområde. Med öfverlämnande således i första rummet af uppsikten och värden öfver enskildes skog till myndigheter, å hvilkas sammanfattning och funktioner enskild man öfvar inflytande, försvinner det förhatliga skenet af poliskontroll, på samma gång lagstiftaren vädjar till den enskilde skogsinnehafvarens eget goda förstånd och ansvarighetskänsla vid handhafvandet af den egna skogen.

Jag håller sålunda före, att ifrågavarande lagstiftningsärende skulle finna sin rätta lösning genom att Kungl. Maj:ts förslag till förordningar angående skogsvårdsstyrelser och angående skogsvårdsafgifter ej vinna Riks-

dagens bifall, under det att det synes mig, som skulle Kungl. Maj:ts förslag till lag angående vård af enskildes skogar kunna efter några redaktionsförändringar godkännas, om härvid iakttages, förutom hvad slopandet af förenämnda två lagförslag föranleder:

att till ifrågavarande lagförslag fogas tillägg, att vederbörande landsting gemensamt med vederbörande hushållningssällskap skall träffa de närmare för hvarje landstingsområde anpassade bestämmelser till förklaring och utveckling af hvad med skogsförödelse inom orten förstås;

att uppsikt öfver enskild skog tillerkännes, förutom ett af landsting och hushållningssällskap, i analogi med hvad jag har mig bekant angående förhållandet å Gottland, tillsatt permanent skogsförvaltningsutskott, hvilket utskott bör tillkomma sådan myndighet, som föreslagits att läggas i skogsvårdsstyrelsens hand, dessutom vederbörande kommunalnämnder inom respektive kommuner eller också särskilde af kommunalstämmor utsedde tillsyningsmän;

att det bestämmes, att af de två gode män, som skola biträda skogsstatens tjänstemän vid den af Konungens befallningshafvande jämlikt 2 § i lagförslaget anbefallda besiktning, förrättningsmännen och vederbörande skogsafverkare utse hvar sin; samt att den i 9 § af lagförslaget stadgade fördelning af böter m. m. ändras till förmån för skogsvården inom länet, så att allmänna åklagaren allenast må bekomma $\frac{1}{4}$ och förvaltningsutskottet $\frac{3}{4}$.

På grund af hvad nu blifvit anfördt, hemställer undertecknad vördsamt,

att Riksdagen ville, med afslag å Kungl. Maj:ts förslag till förordning angående skogsvårdsstyrelser och till förordning angående skogsvårdsafgifter, för sin del antaga eller i skrifvelse till Kungl. Maj:t begära framläggande af förslag till lag angående vård af enskildes skogar i den af mig här ofvan antydda riktningen.

Stockholm den 17 mars 1903.

Anhålles om remiss till särskilda utskottet n:o 2.

J. Bengtsson.
